

Некада смо се смејали чувеној реченици из Алана Форда „Ако каниш побједити не смеш изгубити“, а сада ми више није смешна. Управо је то политика коју је у једносатном излагању скицирао Милорад Додик у четвртак 25.јуна у београдском Мадленијануму, обраћајући се присутнима поводом оснивања огранка „Просвјете“ за Србију.

Очигледно свестан да напади на њега не само да, после одржаних избора у којима је опет победио, неће бити смањени, него да ће се повећати по сваку цену, Додик је конципирао план контра-игре и одредио приоритете.

Тај план се заснива на отклањању опасности и учвршћивању подршке грађана, дакле на активној дефанзиви. Основни правци деловања су следећи:

- ослањање на легалност и легитимитет оличен у Скупштини Републике Српске, тако да већ од понедељка треба очекивати а) доношење закона по коме се ниједна одлука на нивоу БиХ не може спроводити у РС, уколико није одобрена од стране Скупштине и б) расправу о расписивању референдума на коме би се грађани РС изјаснили да ли су за укидање Тужилаштва БиХ,

- упорно инсистирање на слову Дејтонског споразума, што у преводу значи да ће се интензивно водити борба за враћање Републици Српској чак 83 надлежности које су пренете на БиХ мимо Дејтона (између осталог и тужилаштво које није Дејтоном уопште предвиђено на нивоу БиХ),

- инсистирање да српски представници у БиХ морају да заступају ставове Владе РС и Скупштине РС – пример је најављена резолуција о Сребреници – и тиме постизање да а) политички противници раде на своју руку и на тај начин отворено сарађују са Бакиром Изетбеговићем или б) у кључним питањима воде политику чији је главни креатор Додик,

- непрекидно држање великих тема у центру пажње, како би се спречио уобичајени маневар запада да се ствари маскирају, разводне и обесмисле у детаљима, процедурама, ситним и крупним лажима и спиновањима, тако да грађани не могу да разумеју да је одсудни напад већ почео,

- предузимање свих могућих активности како би се за ставове Републике Српске придобила јавна, што јавнија, сагласност власти у Србији. То је сада демонстрирано на теми и резолуције и одласка у Сребреницу, тако да је и Вучићу било немогуће да се супротстави или да доведе у питање постојање заједничког става. Највише што је могао било је да поново одложи изјашњавање о сопственом одласку у Сребреницу, али не и захтев представницима Срба у БиХ да гласају у складу са одлукама органа РС, а тиме је суштински подржао Додика. Што је Додик и хтео.

Додиков одговор

Пише: Бранко Павловић
недеља, 28 јун 2015 14:08

